

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 7ης Ιουνίου 2005 *

Στην υπόθεση T-303/03,

Lidl Stiftung & Co. KG, με έδρα το Neckarsulm (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον P. Groß, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τους U. Pfléghar και G. Schneider,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

REWE-Zentral AG, με έδρα την Κολωνία (Γερμανία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον Μ. Kinkeldey, δικηγόρο, και στη συνέχεια από τους Μ. Kinkeldey και C. Schmitt, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασης του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 30ής Ιουνίου 2003 (υπόθεση R 408/2002-1), σχετικά με ανακοπή που άσκησε ο δικαιούχος του εθνικού σήματος SOLEVITA κατά της καταχώρισης του κοινοτικού λεκτικού σήματος Salvita,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τον Μ. Βηλαρά, πρόεδρο, και τους F. Dehousse και D. Šváby, δικαστές,

γραμματέας: Η. Jung

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Σεπτεμβρίου 2003,

το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Ιανουαρίου 2004,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Ιανουαρίου 2004,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 30ής Νοεμβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 14 Αυγούστου 1997 η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση καταχώρισης κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1).
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σήμα *Salvita*.
- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 5, 29, 30 και 32 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας που αφορά τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της

15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

- Κλάση 5: «Ιατρικά εγχύματα, κόμμι μασήματος για ιατρικές χρήσεις, παιδικές τροφές· όλα τα παραπάνω προϊόντα εφόσον πωλούνται μόνο σε καταστήματα τροφίμων»

- Κλάση 29: «Κρέατα, ψάρια, πουλερικά, κυνήγι, μαλάκια και οστρακοειδή (ακόμη και επεξεργασμένα)· αλλαντικά, κρέατα, πουλερικά και ψάρια, χαβιάρι· σαλάτες με κρέας, ψάρι, πουλερικά και κυνήγι· πίτες με γέμιση από κρέατα, πουλερικά, κυνήγι και ψάρια, εκχυλίσματα κρέατος· φρούτα, λαχανικά και όσπρια (επεξεργασμένα)· συμπυκνώματα φρούτων και λαχανικών· εκλεκτές σαλάτες από λαχανικά ή λαχανικά με φύλλα· προϊόντα από πατάτα, συγκεκριμένα τηγανητές πατάτες, κροκέτες, ψητές πατάτες, προπαρασκευασμένες πατάτες, πατατοκεφτέδες, πατάτες φούρνου, τηγανίτες από πατάτα, τσιπς, τηγανητές πατάτες υπό μορφή ράβδων· semmelknödel (κεφτέδες ψωμιού)· ημιπαρασκευασμένα και έτοιμα φαγητά, συγκεκριμένα σουπες (και στιγμιαίες σουπες), φαγητά κατσαρόλας, έτοιμα φαγητά, λυοφιλισμένα ή μη, αποτελούμενα κυρίως από ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα είδη: κρέας, ψάρι, λαχανικά, παρασκευασμένα φρούτα, τυριά, ζυμαρικά, ρύζι· ζελατίνες από κρέατα, φρούτα και λαχανικά, μαρμελάδες· αυγά, γάλα και προϊόντα γάλακτος, ειδικότερα γάλα για πόση, ξινόγαλο, βουτυρόγαλα, γιαούρτι, γιαούρτι με φρούτα, γιαούρτι με πρόσθετα από σοκολάτα ή κακάο, μη οιοπνευματώδη ποτά ανάμεικτα με γάλα, κεφίρ, κρέμα γάλακτος, λευκό κρεμώδες τυρί, εδέσματα από λευκό τυρόπηγμα με φρούτα και με αρωματικά χόρτα, επιδόρπια με βάση το γάλα και γευστικά πρόσθετα με ζελατίνη ή/και άμυλο ως πηκτική ουσία, βούτυρο, μαγειρικό λίπος, τυρί και παρασκευάσματα από τυρί· ζαχαρώδεις ποτιγίτες· σάλτσες για σαλάτες· βρώσιμα έλαια και λίπη· αλμυρά μπισκότα, τσιπς με σιτηρά, αλατισμένοι και ανάλατοι ξηροί καρποί και άλλα είδη για τραγάνισμα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 29· όλα τα προαναφερθέντα είδη (όπου είναι δυνατόν) επίσης ως είδη διαιτητικής για μη ιατρικές χρήσεις· όλα τα προαναφερθέντα είδη (όπου είναι δυνατόν) επίσης κατεψυγμένα ή διατηρημένα (κονσέρβες), αποστειρωμένα ή ομογενοποιημένα»

- Κλάση 30: «Σάλτσες, κομπόστες, πηκτικές ουσίες για σάλτσες, σάλτσες σε σκόνη, κέτσαπ, χρένο, κάπαρη· καφές, τσάι, κακάο, σοκολάτα, είδη σοκολατοποιίας, σκόνη ποτού με περιεκτικότητα σε κακάο· σοκολατούχα ποτά, αμυγδαλόπαστα, πραλίνα, προϊόντα αμυγδαλόπαστας και πραλίνας· πουτίγκες, επιδόρπια με βάση πουτίγκα, επαλείψεις άρτου, παρασκευασμένες κυρίως από ζάχαρη, από κακάο, από πραλίνα, από γάλα και/ή λίπη· σοκολάτες, επίσης με γέμιση· ζάχαρη, ζαχαρώδη, ζάχαρη αρωματισμένη με βανίλια, καραμέλες, ειδικότερα καραμέλες με γεύση καραμέλας ή μέντας ή φρούτων, ελαστικές καραμέλες, γλυφιτζούρια διαρκείας, τσίχλες για μη ιατρική χρήση· ρύζι, ταπίοκα, υποκατάστατα καφέ· πίτσες· άλευρα, παρασκευάσματα δημητριακών για διατροφή, αποφλοιωμένα δημητριακά με ολόκληρο σπόρο, συγκεκριμένα ρύζι, σιτάρι, βρώμη, κριθάρι, σίκαλη, κεχρί, καλαμπόκι και μαύρο σιτάρι, τα προαναφερθέντα είδη ακόμη και σε μορφή μειγμάτων και άλλων παρασκευασμάτων, ειδικότερα πίτουρα και φύτρα σιταριού, αλεύρι και σιμιγδάλι καλαμποκιού, λινόσποροι, μούσλι και ράβδοι μούσλι (αποτελούμενοι κυρίως από νιφάδες δημητριακών, αποξηραμένα φρούτα και ξηρούς καρπούς), δημητριακά, ποπκόρν· ψωμί, ψωμάκια, είδη φούρνου και ζαχαροπλαστικής· ζυμαρικά και ζυμαρικά ολικής αλέσεως· έτοιμες προς χρήση ζύμες γλυκών, αρωματικές ουσίες για μαγειρική ή ζαχαροπλαστική, προϊόντα επικαλύψεως για τάρτες, παγωτά, παγωτά με κρέμα γάλακτος· μέλι, σιρόπι μελάσας, μαγιά, μπέικιν πάουντερ· σκόνη για πουτίγκα· αλάτι· μουστάρδα· ξίδι· καρυκεύματα, μείγματα καρυκευμάτων, σπόροι πιπεριού· αλμυρά μπισκότα, τσιπς δημητριακών, αλατισμένοι και ανάλατοι ξηροί καρποί και άλλα είδη για τραγάνισμα, περιλαμβανόμενα στην κλάση 30· όλα τα προαναφερθέντα είδη (όπου είναι δυνατόν) επίσης ως είδη διαιτητικής για μη ιατρικές χρήσεις· όλα τα προαναφερθέντα είδη (όπου είναι δυνατόν) επίσης κατεψυγμένα ή διατηρημένα (κονσέρβες), αποστειρωμένα ή ομογενοποιημένα».
- Κλάση 32: «Ζύθος· μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οιοπνευματώδη ποτά· ποτά από φρούτα και χυμοί φρούτων, χυμοί λαχανικών· σιρόπια και άλλα παρασκευάσματα για ποτοποιία· ποτά ορού γάλακτος, σκόνες στιγμιαίων ποτών».

⁴ Στις 13 Ιουλίου 1998 η αίτηση για καταχώριση σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο Κοινοτικών Σημάτων* υπ' αριθ. 50/98.

- 5 Στις 13 Οκτωβρίου 1998 η Lidl Stiftung & Co. KG άσκησε ανακοπή κατά της ζητούμενης καταχώρισης του σήματος, ισχυριζόμενη ότι υπήρχε κίνδυνος σύγχυσης κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Η ανακοπή αυτή στηριζόταν στην ύπαρξη του προγενέστερου γερμανικού σήματος SOLEVITA, που είχε καταχωριστεί στις 27 Ιουνίου 1983 για προϊόντα της κλάσης 32 κατά την έννοια του διακανονισμού της Νίκαιας. Η ανακοπή αφορούσε διάφορα προϊόντα των κλάσεων 29, 30 και 32 τα οποία προσδιόριζε η αίτηση κοινοτικού σήματος.
- 6 Με έγγραφο της 27ης Οκτωβρίου 1999 η παρεμβαίνουσα ζήτησε από την προσφεύγουσα να αποδείξει τη χρήση του σήματός της σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.
- 7 Στις 18 Ιανουαρίου 2000 το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ κάλεσε την προσφεύγουσα να προσκομίσει την απόδειξη αυτή εντός προθεσμίας δύο μηνών.
- 8 Στις 14 Φεβρουαρίου 2000 η προσφεύγουσα προσκόμισε:
- υπεύθυνη δήλωση που είχε υπογραφεί από τον διευθυντή διεθνών πωλήσεων και έφερε ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 2000, σχετικά με τον κύκλο εργασιών που είχε πραγματοποιηθεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας μεταξύ 1993 και 1999 χάρη σε προϊόντα με το σήμα SOLEVITA,
 - κατάλογο των προϊόντων που είχαν διατεθεί στην αγορά με το σήμα SOLEVITA από το 1993 μέχρι το 1999, ο οποίος επιγραφόταν: «Solevita bis 10-1999» («Solevita μέχρι τον Οκτώβριο 1999») και περιείχε τη μνεία «Stand: 23. März 1998 — 27.01.00 » («Ενημέρωση: 23 Μαρτίου 1998 — 27.01.00),

— αντίγραφα δειγμάτων συσκευασιών για διάφορους χυμούς φρούτων που είχαν διατεθεί στην αγορά με το σήμα SOLEVITA, όλα χωρίς ημερομηνία.

- 9 Στις 28 Μαρτίου 2002 το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή της προσφεύγουσας. Ως αιτιολογία της απόφασής του το τμήμα αυτό εξέθεσε κατ' ουσία ότι τα έγγραφα που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα δεν αρκούσαν για να αποδειχθεί πραγματική και ουσιαστική χρήση του προγενέστερου εθνικού σήματος. Ειδικότερα, το τμήμα ανακοπών επισήμανε ότι τα δείγματα συσκευασιών ήταν αχρονολόγητα, ότι η υπεύθυνη δήλωση είχε σχετική μόνο αποδεικτική αξία, διότι προερχόταν από υπάλληλο της προσφεύγουσας που κατείχε διευθυντική θέση, και ότι επιπλέον η δήλωση αυτή αποτελούσε απλώς ένδειξη για τη χρήση του σήματος. Κατά το τμήμα ανακοπών, η προσφεύγουσα ούτε προσκόμισε τιμολόγια ούτε παρέσχε εξηγήσεις τρίτων για να αποδείξει ή να επιβεβαιώσει τα στοιχεία που είχε υποβάλει ή ίδια για τον κύκλο εργασιών, οπότε από την εξέταση των αποδεικτικών μέσων συναγόταν ότι δεν είχε αποδειχθεί η πραγματική και ουσιαστική χρήση του σήματος. Το τμήμα ανακοπών διευκρίνισε επίσης ότι έπρεπε να απορριφθεί η ανακοπή για τον λόγο ότι τα επίμαχα σημεία δεν παρουσίαζαν καμία ομοιότητα.
- 10 Στις 10 Μαΐου 2002 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης του τμήματος ανακοπών. Η προσφεύγουσα υποστήριξε ειδικότερα ότι είχε αποδείξει εν προκειμένω τη χρήση του σήματος. Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα ανακοπών είχε προσβάλει το δικαίωμά της να πραγματοποιηθεί ακρόασή της, καθόσον δεν της δόθηκε η δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις σχετικά με την εκτίμηση των στοιχείων που είχε προσκομίσει για να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος. Το τμήμα ανακοπών παραβίασε επίσης την αρχή για τη διεξαγωγή της διαδικασίας βάσει του συζητητικού συστήματος, αφού η παρεμβαίνουσα δεν είχε αμφισβητήσει τη χρήση του σήματος.
- 11 Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2003 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή.

- 12 Το τμήμα προσφυγών τόνισε κυρίως, όσον αφορά την απόδειξη της χρήσης του σήματος, ότι η υπεύθυνη δήλωση ήταν μονομερής δήλωση, στην οποία είχε προβεί η ενδιαφερόμενη ή ένα από τα στελέχη της, και ότι η δήλωση αυτή δεν αρκούσε ως απόδειξη αντικειμενικών γεγονότων, εκτός αν επιβεβαιωνόταν από συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία, όπως είναι τα τιμολόγια, πράγμα όμως που δεν συνέβη εν προκειμένω. Εξάλλου, δεδομένου ότι τα δείγματα συσκευασιών δεν παρείχαν καμία ένδειξη ως προς τη διάρκεια της εμπορίας, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ούτε τα δείγματα αυτά ούτε τα άλλα στοιχεία που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν τα στοιχεία που είχε υποβάλει η ίδια σχετικά με τον κύκλο εργασιών της. Το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ήταν ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών είχε κρίνει ότι τα προσκομισθέντα έγγραφα ήσαν ανεπαρκή ως απόδειξη της χρήσης του σήματος κατά τη σχετική περίοδο.
- 13 Όσον αφορά το δικαίωμα ακρόασης κατά το άρθρο 73, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι το ΓΕΕΑ, κατά την εξέταση του φακέλου της υπόθεσης, έχει δικαίωμα να χρησιμοποιεί όλα τα στοιχεία που έχει παράσχει ένας διάδικος, χωρίς προηγουμένως να του δώσει τη δυνατότητα να λάβει θέση επ' αυτών, αφού ο ενδιαφερόμενος λογίζεται ότι γνωρίζει τα στοιχεία αυτά. Όσον αφορά την αρχή περί συζητητικού συστήματος, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το ζήτημα της χρήσης του σήματος δεν διέπεται από την αρχή αυτή παρά μόνο ως προς τη δυνατότητα του αιτούντος να αποσύρει την αίτησή του οποτεδήποτε. Κατά συνέπεια, το τμήμα ανακοπών δεν παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94.

Αιτήματα των διαδίκων

- 14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

15 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

16 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακύρωσης προς στήριξη της προσφυγής της. Με τον πρώτο λόγο βάλλει κατά του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών ότι εν προκειμένω δεν αποδείχθηκε η χρήση του σήματος. Με τον δεύτερο λόγο ακύρωσης η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι προσβλήθηκε το δικαίωμα ακρόασης και με τον τρίτο ότι παραβιάστηκε η αρχή περί εφαρμογής του συζητητικού συστήματος.

Επί της αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσης του σήματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

17 Ο πρώτος λόγος ακύρωσης που προβάλλει η προσφεύγουσα στηρίζεται σε συλλογισμό που περιλαμβάνει πέντε σημεία.

- 18 Πρώτον, η προσφεύγουσα, υπενθυμίζοντας τη διατύπωση του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και αναφερόμενη σε πολλές αποφάσεις τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, επισημαίνει ότι ως «ουσιαστική» χρήση νοείται η πραγματική χρήση του προγενέστερου σήματος στην αγορά που αποσκοπεί στην προσέλκυση της προσοχής των δυνητικών πελατών στα προϊόντα και στις υπηρεσίες που καλύπτονται από το σήμα αυτό. Επομένως, το άρθρο 43, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 δεν απαιτεί, αντίθετα από ό,τι άλλες διατάξεις του ίδιου κανονισμού, όπως είναι το άρθρο 7, παράγραφος 3, εμπειριστατωμένη απόδειξη της χρήσης του σήματος. Αρκεί να αποδεικνύεται ότι το προγενέστερο σήμα έχει χρησιμοποιηθεί πραγματικά και ότι η χρήση του στην αγορά δεν αποτελεί απλώς «πλασματικό δικαίωμα».
- 19 Δεύτερον, η προσφεύγουσα επισημαίνει το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών παρέπεμψε, με την απόφασή του, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 2003, C-40/01, Ansul (Συλλογή 2003, σ. I-2439), και στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Μαρτίου 2003, T-174/01, Goulbourn κατά ΓΕΕΑ — Redcats (Silk Cocoon) (Συλλογή 2003, σ. II-789). Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών έκρινε προφανώς ότι οι δύο αυτές αποφάσεις αφορούσαν το ζήτημα ποια έγγραφα αρκούν ως απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματος. Τούτο όμως δεν ισχύει, αφού οι δύο αυτές αποφάσεις δεν έχουν, κατά την προσφεύγουσα, καμία σχέση με το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.
- 20 Τρίτον, η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στο άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 και στον κανόνα 22, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), βάλλει κατά της λύσης που επέλεξε το τμήμα προσφυγών, ότι δηλαδή ορισμένα έγγραφα αρκούν ενδεχομένως για την πιθανολόγηση της χρήσης κατά την έννοια του γερμανικού δικαίου, αλλά δεν αρκούν οπωσδήποτε για την απόδειξη της χρήσης κατά την έννοια του κανονισμού 40/94. Η παρατήρηση αυτή αφορά κυρίως το γεγονός ότι στην υπεύθυνη δήλωση προσδόθηκε μικρότερη αποδεικτική αξία από ό,τι έπρεπε να της προσδοθεί κανονικά κατά το γερμανικό δίκαιο.
- 21 Τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη με την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 11ης

Ιουλίου 2001 στην υπόθεση R 759/2000-3, Grafenwälder κατά Grafenwalder. Στην υπόθεση εκείνη η ανακόπτουσα είχε προσκομίσει μια υπεύθυνη δήλωση, μια κατάσταση με τον μηνιαίο κύκλο εργασιών της σχετικής περιόδου, δύο δείγματα προϊόντων με το σήμα της και ένα διαφημιστικό πλακίδιο. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι το τμήμα προσφυγών, ακυρώνοντας την απόφαση του τμήματος ανακοπών, διευκρίνισε, ειδικότερα με τη σκέψη 22 της απόφασής του, ότι «τα στοιχεία που προσκόμισε η ανακόπτουσα αρκούν εν προκειμένω για την πλήρωση των προϋποθέσεων αυτών, καθόσον μάλιστα ο κανόνας [22 του κανονισμού 2868/95] δεν απαιτεί τη σωρευτική προσκόμιση όλων των αποδεικτικών στοιχείων που αναφέρει». Κατά την προσφεύγουσα, η νομική αυτή άποψη είναι επίσης σύμφωνη με την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών της 8ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση R 756/1999-2, DOCTORS κατά DOC & TORS.

- 22 Πέμπτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι, αν εξεταστούν τα στοιχεία της δικογραφίας στο σύνολό τους, συνάγεται αναμφίβολα το συμπέρασμα ότι το προγενέστερο σήμα χρησιμοποιήθηκε ουσιαστικά σε πολύ μεγάλη έκταση για το οικείο προϊόν και κατά την περίοδο που πρέπει να ληφθεί υπόψη στη Γερμανία, δηλαδή στο κράτος μέλος στο οποίο έχει καταχωριστεί το σήμα αυτό. Η προσφεύγουσα, για να θεμελιώσει την άποψή της, παραπέμπει στην απόφαση που εξέδωσε το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ στις 6 Απριλίου 2001 στην υπόθεση R 129/2000-1, VISIO κατά VISION. Η προσφεύγουσα συνάγει από την παραπάνω απόφαση το συμπέρασμα ότι έχει αποδειχθεί εν προκειμένω η ουσιαστική χρήση του σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.
- 23 Το ΓΕΕΑ φρονεί ότι, αν και κατά τη διαδικασία της ανακοπής δεν απαιτείται ο ανακόπτων να αποδεικνύει ότι το σήμα του έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα λόγω της χρήσης που του έχει γίνει, όπως προβλέπει ενδεχομένως το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, αυτό δεν απαλλάσσει τον ανακόπτοντα από το βάρος αποδείξεως το οποίο φέρει.
- 24 Αντίθετα, κατά το άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, ο ανακόπτων οφείλει να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια της σχετικής περιόδου, έχει γίνει ουσιαστική χρήση του επίμαχου σημείου.

- 25 Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο κανόνας 22, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95 δεν απαιτεί τη σωρευτική προσκόμιση όλων των αποδεικτικών στοιχείων που αναφέρει. Από τα στοιχεία πάντως που προσκομίζει ο ανακόπτων πρέπει να μπορούν να συναχθούν σαφή συμπεράσματα ως προς τον τόπο, τη διάρκεια, την έκταση και τη φύση της χρήσης του προγενέστερου σήματος, κατά την έννοια της παραγράφου 2 του ίδιου αυτού κανόνα.
- 26 Εν προκειμένω το ΓΕΕΑ αναγνωρίζει ότι τα έγγραφα που περιλαμβάνονται στη δικογραφία αποτελούν παραδεκτά αποδεικτικά στοιχεία κατά την έννοια του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 και του κανόνα 22, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 2868/95. Ειδικότερα, το ΓΕΕΑ διευκρινίζει ότι η «υπεύθυνη δήλωση» που κατέθεσε η ανακόπτουσα αποτελεί παραδεκτό αποδεικτικό μέσο.
- 27 Το ΓΕΕΑ φρονεί πάντως ότι η αποδεικτική δύναμη των δηλώσεων αυτών αξιολογείται σε συσχετισμό με όλα τα άλλα προσκομιζόμενα στοιχεία, ανάλογα με το περιεχόμενό τους και τις ιδιαίτερες περιστάσεις της οικείας υπόθεσης. Η εξέταση αυτή οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η υπεύθυνη αυτή δήλωση, καθαυτή ή σε συσχετισμό με τη συνημμένη παρουσίαση των προϊόντων, δεν αρκεί ως απόδειξη της ουσιαστικής άσκησης του προγενέστερου δικαιώματος.
- 28 Συναφώς το ΓΕΕΑ φρονεί ότι ο συνημμένος στην υπεύθυνη δήλωση κατάλογος επαναλαμβάνει απλώς τα αριθμητικά στοιχεία που περιέχει η δήλωση, χωρίς πάντως να αποδεικνύει την ορθότητά τους. Οι ενδείξεις αυτές δεν αρκούν επομένως ως απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης, αφού δεν επιβεβαιώνονται π.χ. από τιμολόγια, καταλόγους ή διαφημιστικές καταχωρίσεις. Εξάλλου, τα δείγματα συσκευασιών των προϊόντων θεμελιώνουν απλώς, καθόσον είναι αχρονολόγητα, ορισμένες εικασίες και δεν μπορούν επομένως να επιβεβαιώσουν τα λοιπά αποδεικτικά στοιχεία και τις λοιπές δηλώσεις.

- 29 Η παρεμβαίνουσα αναγνωρίζει και αυτή ότι η υπεύθυνη δήλωση αποτελεί παραδεκτό αποδεικτικό μέσο, προβλεπόμενο ρητά από το άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94. Το ΓΕΕΑ όμως, και ειδικότερα τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ, μπορούν να εκτιμούν ελεύθερα και κατά την κρίση τους την αποδεικτική δύναμη αυτών των υπεύθυνων δηλώσεων.
- 30 Εν προκειμένω, τα αριθμητικά στοιχεία για τις πωλήσεις και τα στοιχεία για το χρονικό διάστημα των πωλήσεων των προϊόντων περιέχονται μόνο στην υπεύθυνη δήλωση του διευθυντή διεθνών πωλήσεων της ίδιας της προσφεύγουσας. Η παρουσίαση των προϊόντων προέρχεται επίσης από την ίδια την προσφεύγουσα και δεν στηρίζεται σε κανένα αντικειμενικό στοιχείο. Επομένως, κατά την παρεμβαίνουσα πάντα, η παρουσίαση αυτή δεν ενισχύει την αποδεικτική δύναμη της υπεύθυνης δήλωσης. Στην πραγματικότητα αποτελεί απλώς γραπτό ισχυρισμό διαδίκου, ο οποίος δεν έχει καμία αποδεικτική δύναμη. Όσον αφορά δε τα δείγματα συσκευασίας, η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι πρόκειται για τα μόνα αντικειμενικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα. Τα δείγματα αυτά όμως δεν παρέχουν καμία ένδειξη για την ημερομηνία της χρησιμοποίησής τους ή για την περίοδο αναφοράς.
- 31 Η παρεμβαίνουσα διευκρινίζει επίσης ότι η υπεύθυνη δήλωση δεν αρκεί ούτε στο γερμανικό δίκαιο ως απόδειξη της πραγματικής και ουσιαστικής χρήσης, αν δεν συνοδεύεται και δεν θεμελιώνεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία. Η παρεμβαίνουσα παραπέμπει συναφώς σε μια απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ που αναφέρεται στο δικόγραφο της προσφυγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 32 Το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 προβλέπει ότι ο αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος μπορεί να απαιτήσει την απόδειξη ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος στο έδαφος εντός του οποίου το σήμα προστατεύεται κατά τα πέντε έτη που προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης για την καταχώριση κοινοτικού σήματος κατά της οποίας έχει ασκηθεί ανακοπή.

- 33 Κατά τον κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, οι ενδείξεις και τα αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη της χρήσης του σήματος αφορούν τον τόπο, τον χρόνο, την έκταση και τη φύση της χρήσης του προγενέστερου σήματος για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα και τα οποία αφορά η ανακοπή. Κατά τον ίδιο αυτό κανόνα, οι ενδείξεις αυτές πρέπει να παρέχονται μαζί με τα «σχετικά αποδεικτικά στοιχεία».
- 34 Συναφώς ο κανόνας 22, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95 διευκρινίζει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία για τη χρήση του σήματος περιορίζονται «κατά προτίμηση» στην κατάθεση δικαιολογητικών και πειστηρίων όπως είναι «π.χ.» οι συσκευασίες, οι ετικέτες, οι τιμοκατάλογοι, οι κατάλογοι, τα τιμολόγια, οι φωτογραφίες, οι αγγελίες στις εφημερίδες και οι γραπτές δηλώσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94 και στις οποίες περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, οι γραπτές υπεύθυνες δηλώσεις.
- 35 Εξάλλου, για την ερμηνεία της έννοιας «ουσιαστική χρήση», πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ratio legis της απαιτήσεως σύμφωνα με την οποία πρέπει να έχει γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος για να μπορεί αυτό να αντισταχθεί σε αίτηση καταχώρισης κοινοτικού σήματος έγκειται στον περιορισμό των συγκρούσεων μεταξύ δύο σημάτων, εφόσον δεν υφίσταται βάσιμος οικονομικός λόγος που να απορρέει από πραγματική λειτουργία του σήματος στην αγορά (προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 19 απόφαση Silk Cocoon, σκέψη 38). Αντίθετα, η εν λόγω διάταξη δεν αποσκοπεί ούτε στην εκτίμηση της εμπορικής επιτυχίας ούτε στον έλεγχο της οικονομικής στρατηγικής μιας επιχείρησης ούτε έστω στη διασφάλιση της προστασίας μόνο των σημάτων των οποίων η εμπορική εκμετάλλευση έχει όντως μεγάλη έκταση [απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-334/01, MFE Marienfelde κατά ΓΕΕΑ — Vétoquinol (HIPOVITON), Συλλογή 2004, σ. II-2787, σκέψη 32].
- 36 Όπως προκύπτει από την προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 19 απόφαση Ansuí, που αφορούσε την ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), του οποίου το

κανονιστικό περιεχόμενο αντιστοιχεί προς το περιεχόμενο του άρθρου 43 του κανονισμού 40/94, γίνεται «ουσιαστική χρήση» ενός σήματος, οσάκις το σήμα χρησιμοποιείται σύμφωνα με τη βασική του λειτουργία, που είναι η εγγύηση της ταυτότητας της προέλευσης των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρίστηκε, με σκοπό την εξεύρεση ή διατήρηση δυνατοτήτων πωλήσεως των εν λόγω προϊόντων και υπηρεσιών, αλλά αποκλείεται η συμβολική χρήση που έχει ως μόνο σκοπό τη διατήρηση των δικαιωμάτων που παρέχει το σήμα (σκέψη 43). Συναφώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προϋπόθεση για ουσιαστική χρήση του σήματος απαιτεί να χρησιμοποιείται το σήμα αυτό, όπως προστατεύεται στην οικεία επικράτεια, δημόσια και προς τα έξω (προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 19 απόφαση *Silk Cocom*, σκέψη 39· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 19 απόφαση *Ansul*, σκέψη 37).

- 37 Η εκτίμηση του ουσιαστικού χαρακτήρα της χρήσης του σήματος πρέπει να στηρίζεται στο σύνολο των γεγονότων και περιστάσεων που μπορούν να αποδείξουν το υπαρκτό της εμπορικής εκμετάλλευσης του σήματος, όπως είναι ιδίως οι χρήσεις που θεωρούνται δικαιολογημένες στον οικείο οικονομικό τομέα για τη διατήρηση ή τη δημιουργία μεριδίων αγοράς υπέρ των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προστατεύει το σήμα, η φύση των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών, τα χαρακτηριστικά της αγοράς, η έκταση και η συχνότητα χρήσης του σήματος (προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 35 απόφαση *HIPOVITON*, σκέψη 34· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 19 απόφαση *Ansul*, σκέψη 43).
- 38 Κατά την εξέταση του ουσιαστικού χαρακτήρα της χρήσης του προγενέστερου σήματος, είναι αναγκαία μια σφαιρική αξιολόγηση που να λαμβάνει υπόψη όλους τους παράγοντες που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη υπόθεση (προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 35 απόφαση *HIPOVITON*, σκέψη 36). Εξάλλου, η ουσιαστική χρήση ενός σήματος δεν αποδεικνύεται με πιθανολόγηση ή με εικασίες, αλλά πρέπει να στηρίζεται σε συγκεκριμένα και αντικειμενικά στοιχεία που να αποδεικνύουν την αποτελεσματική και επαρκή χρήση του σήματος στην οικεία αγορά [απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2002, T-39/01, *Kabushiki Kaisha Fernandes κατά ΓΕΕΑ — Harrison (HIWATT)*, Συλλογή 2002, σ. II 5233, σκέψη 47].
- 39 Στην προκειμένη υπόθεση, η έγγραφη δήλωση του διευθυντή διεθνών πωλήσεων της προσφεύγουσας και ο κατάλογος των προϊόντων που είχαν διατεθεί στην αγορά παρείχαν ενδείξεις σχετικά με τη χρήση του σήματος, σχετικά με τον τόπο (Γερμανία), τη διάρκεια (1993-1999), την έκταση (κύκλος εργασιών ανά έτος και προϊόν) και σχετικά με τη φύση των προϊόντων (κυρίως χυμοί φρούτων).

- 40 Όσον αφορά την έγγραφη δήλωση του διευθυντή διεθνών πωλήσεων της προσφεύγουσας, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94, προβλέπει, ως αποδεικτικό στοιχείο της χρήσης του σήματος, δυνάμει της παραπομπής που περιέχει ο κανόνας 22 του κανονισμού 2868/95, «έγγραφες ένορκες βεβαιώσεις ή υπεύθυνες δηλώσεις ή [...] δηλώσεις οι οποίες έχουν ισοδύναμο αποτέλεσμα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους στο οποίο συντάσσονται». Κατά συνέπεια, τα αποτελέσματα μιας έγγραφης δήλωσης πρέπει να εκτιμώνται με βάση τη νομολογία του σχετικού κράτους μέλους μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν πρόκειται για ένορκη ή υπεύθυνη δήλωση. Στην παρούσα υπόθεση δεν αμφισβητείται ότι η έγγραφη δήλωση του διευθυντή διεθνών πωλήσεων της προσφεύγουσας αποτελεί υπεύθυνη δήλωση, την οποία έκρινε παραδεκτή το τμήμα προσφυγών. Κατά συνέπεια, η δήλωση αυτή περιλαμβάνεται μεταξύ των αποδεικτικών μέσων που προβλέπει το άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο στ' του κανονισμού 40/94, στο οποίο παραπέμπει ο κανόνας 22 του κανονισμού 2868/95, και δεν χρειάζεται να εξεταστούν τα αποτελέσματά της από την άποψη του γερμανικού δικαίου.
- 41 Μολονότι πάντως η υπεύθυνη δήλωση και ο κατάλογος των προϊόντων που διατέθηκαν στην αγορά από την προσφεύγουσα μπορούν να θεωρηθούν ως παραδεκτά αποδεικτικά στοιχεία, πρέπει να πραγματοποιηθεί σφαιρική εκτίμηση των στοιχείων της δικογραφίας, βάσει όλων των λυσιτελών παραγόντων, προκειμένου να εξακριβωθεί αν αποδείχτηκε η ουσιαστική χρήση του σήματος. Συναφώς τονίζεται ότι, σύμφωνα με τον κανόνα 22, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95, οι διάδικοι έχουν στη διάθεσή τους διάφορα μέσα απόδειξης της χρήσης του σήματος. Εξάλλου, από κανένα χωρίο του κανονισμού 40/94 ή του κανονισμού 2868/95 δεν συνάγεται ότι τα μέσα απόδειξης της χρήσης του σήματος, εξεταζόμενα συνολικά ή το καθένα χωριστά, έπρεπε να οδηγήσουν το ΓΕΕΑ στο συμπέρασμα ότι αποδείχτηκε η ουσιαστική χρήση του σήματος.
- 42 Εν προκειμένω επιβάλλεται να τονιστεί, πρώτον, ότι η υπεύθυνη δήλωση και ο κατάλογος των προϊόντων που διατέθηκαν στην αγορά καταρτίστηκαν από την ίδια την προσφεύγουσα. Συναφώς υπενθυμίζεται ότι, για την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας ενός εγγράφου, πρέπει προπάντων να ελέγχεται η ακρίβεια της περιεχόμενης σ' αυτό πληροφορίας. Πρέπει επομένως να λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, η προέλευση του εγγράφου, οι περιστάσεις υπό τις οποίες καταρτίστηκε και ο αποδέκτης του και να τίθεται το ερώτημα αν το έγγραφο είναι, ενόψει του περιεχομένου του, εκ πρώτης όψεως λογικό και αξιόπιστο (βλ.

συναφώς, κατ' ανάλογια, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2000, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-491, σκέψη 1838· βλ. επίσης τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στην υπόθεση C-57/02 P, Acerinox κατά Επιτροπής, που δεν έχουν δημοσιευτεί ακόμη στη Συλλογή, σημείο 202). Από κανένα χωρίο του κανονισμού 40/94 ή του κανονισμού 2868/95 δεν μπορεί να συναχθεί ότι η αποδεικτική δύναμη των αποδεικτικών στοιχείων της χρήσης του σήματος, συμπεριλαμβανομένων των υπεύθυνων δηλώσεων, πρέπει να εξεταστεί με βάση την εθνική νομοθεσία κράτους μέλους.

- 43 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ άλλα στοιχεία που να επιβεβαιώνουν ειδικότερα την ορθότητα των αριθμητικών στοιχείων που είχε υποβάλει με την υπεύθυνη δήλωση και με τον κατάλογο των πωληθέντων προϊόντων που είχε καταρτίσει η ίδια.
- 44 Τα μόνα συμπληρωματικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα ήταν ορισμένα αντίγραφα δειγμάτων συσκευασιών των οικείων προϊόντων, τα οποία δεν έφεραν ημερομηνία. Έστω και αν τα αντίγραφα αυτά μπορούσαν να επιβεβαιώσουν τη «φύση» (χυμοί φρούτων) και ενδεχομένως τον «τόπο» (αφού στα δείγματα συσκευασιών αναγράφονταν γερμανικές λέξεις) της χρήσης του σήματος, δεν παρείχαν κανένα στοιχείο που να μπορεί να επιβεβαιώσει τη διάρκεια και την έκταση της χρήσης αυτής.
- 45 Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι τα συμπληρωματικά στοιχεία που θα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν τις ενδείξεις που παρείχε η υπεύθυνη δήλωση —π.χ. τιμολόγια, κατάλογοι ή αγγελίες σε εφημερίδες— δεν είναι από τη φύση τους στοιχεία που θα είχε δυσκολευτεί να βρει η προσφεύγουσα. Τα στοιχεία αυτά θα μπορούσαν, ειδικότερα, να έχουν υποβληθεί ενώπιον του τμήματος προσφυγών, καθόσον μάλιστα η απόφαση του τμήματος ανακοπών είχε ήδη επισημάνει την ανεπάρκεια των αποδεικτικών στοιχείων της χρήσης του σήματος.

- 46 Κατόπιν των ανωτέρω και λαμβανομένων υπόψη όλων των λυσιτελών παραγόντων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι δεν είχε αποδειχτεί εν προκειμένω η χρήση του προγενέστερου εθνικού σήματος δεν ήταν εσφαλμένη.
- 47 Η ορθότητα του παραπάνω συμπεράσματος δεν αναιρείται από τα άλλα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 48 Όσον αφορά το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών παρέπεμψε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στις προπαρατεθείσες ανωτέρω στη σκέψη 19 αποφάσεις *Ansul* και *Silk Cocoon*, οι οποίες, κατά την προσφεύγουσα, δεν ασκούν καμία επιρροή εν προκειμένω, αρκεί να τονιστεί ότι, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν δέχτηκε ότι οι εν λόγω αποφάσεις πραγματεύονταν το ζήτημα ποια έγγραφα αρκούν για την απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματος. Το τμήμα προσφυγών, όπως προκύπτει σαφώς από τη σκέψη 15 της προσβαλλόμενης απόφασης, παρέπεμψε στις δύο αυτές αποφάσεις μόνο κατά το μέρος κατά το οποίο ορίζουν την έννοια «ουσιαστική χρήση», όπως χρησιμοποιείται από τις κοινοτικές διατάξεις. Επομένως, το επιχείρημα αυτό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.
- 49 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συμφωνεί με προγενέστερες αποφάσεις των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, αρκεί να υπενθυμιστεί ότι η νομιμότητα των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικώς βάσει του κανονισμού 40/94, όπως έχει ερμηνευθεί από τον κοινοτικό δικαστή, και όχι βάσει μιας προηγούμενης πρακτικής των τμημάτων προσφυγών ως προς τη λήψη των αποφάσεων [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Οκτωβρίου 2002, T-36/01, *Glauber* κατά ΓΕΕΑ (Επιφάνεια υαλοπίνακα), Συλλογή 2002, σ. II-3887, σκέψη 35, και της 20ής Νοεμβρίου 2002, T-79/01 και T-86/01, *Bosch* κατά ΓΕΕΑ (*Kit Pro* και *Kit Super Pro*), Συλλογή 2002, σ. II-4881, σκέψη 32]. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό είναι ανενεργό.
- 50 Για όλους τους παραπάνω λόγους, ο πρώτος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί της προσβολής του δικαιώματος ακρόασης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 51 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε, αφού δεν παρέσχε την ένδειξη ότι αμφέβαλλε για την αξιοπιστία της υπεύθυνης δήλωσης και ότι θα της προσέδιδε περιορισμένη αποδεικτική δύναμη, να της παράσχει προηγουμένως τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σύμφωνα με το άρθρο 73, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι μπορούσε βεβαίως να υποθέσει, λαμβάνοντας υπόψη μια απόφαση άλλου τμήματος προσφυγών σε άλλη υπόθεση (υπόθεση *Grafenwälder* κατά *Grafenwalder*, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 21), ότι τα έγγραφα που είχε προσκομίσει ενώπιον του ΓΕΕΑ αρκούσαν για την παροχή στοιχείων ως προς τον τόπο, τη διάρκεια, την έκταση και τη φύση της χρήσης του σήματος. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι δεν είχε λόγους να υποθέσει ότι το τμήμα προσφυγών θα δεχόταν ότι η υπεύθυνη δήλωση έχει περιορισμένη αποδεικτική δύναμη. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το δικαιοδοτικό όργανο έπρεπε επομένως να της επιστήσει την προσοχή επί μιας νομικής άποψης την οποία δεν γνώριζε η προσφεύγουσα, αλλά επί της οποίας θα στήριζε το όργανο αυτό την απόφασή του. Κατά συνέπεια, η παρούσα υπόθεση διαφέρει από την υπόθεση στην οποία εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 2002, T-198/00, *Hershey Foods* κατά ΓΕΕΑ (*Kiss Device with plume*) (Συλλογή 2002, σ. II-2567), στην οποία παραπέμπει η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 52 Το ΓΕΕΑ φρονεί ότι το δικαίωμα ακρόασης καλύπτει όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία στα οποία βασίζεται η λήψη της απόφασης, αλλά δεν καλύπτει την τελική θέση την οποία προτίθεται να λάβει η διοίκηση. Το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι το τμήμα ανακοπών δεν πρόσβαλε το δικαίωμα ακρόασης και ότι, εν πάση περιπτώσει, η απόφασή του δεν υπόκειται σε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 53 Αν εντούτοις ο λόγος ακύρωσης που προβάλλει η προσφεύγουσα στρέφεται κατά της απόφασης του τμήματος προσφυγών, το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι η αιτίαση για τη μη

παροχή του δικαιώματος ακρόασης θα ήταν ακατανόητη, καθόσον το τμήμα προσφυγών απέρριψε την ανακοπή για τον ίδιο λόγο που είχε δεχτεί το τμήμα ανακοπών.

- 54 Η παρεμβαίνουσα θεωρεί ότι το ΓΕΕΑ μπορεί να βασίζει τις αποφάσεις του μόνο στα περιστατικά των οποίων έλαβαν γνώση αμφότεροι οι διάδικοι και για τα οποία τους δόθηκε η δυνατότητα να λάβουν θέση. Η εκτίμηση του κατά πόσον ορισμένα από τα υποβληθέντα περιστατικά αρκούν για να αποδείξουν την πραγματική και ουσιαστική χρήση του σήματος αποτελεί νομικό ζήτημα. Δεν πρόκειται για τη διαπίστωση πραγματικών περιστατικών, αλλά για τη νομική εκτίμηση των προσκομισθέντων εγγράφων, την οποία το ΓΕΕΑ δεν οφείλει να κοινοποιεί προηγουμένως στους διαδίκους. Η παρεμβαίνουσα εκθέτει επίσης ότι το ΓΕΕΑ θα παρέβαινε το καθήκον ουδετερότητας που υπέχει, αν παρότρυνε ένα διάδικο να προσκομίσει επιπλέον αποδείξεις για τη χρήση του σήματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 55 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, προβάλλοντας τον λόγο ακύρωσης που βασίζεται στον ισχυρισμό περί προσβολής του δικαιώματος ακρόασης, ισχυρίζεται ουσιαστικά ότι υπάρχει παράβαση του άρθρου 73, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94, που προβλέπει ότι οι αποφάσεις του ΓΕΕΑ δεν μπορούν να στηρίζονται παρά μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση.
- 56 Εξάλλου, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι ο παρών λόγος ακύρωσης αφορά τόσο τη διαδικασία που οδήγησε στην απόφαση του τμήματος ανακοπών όσο και τη διαδικασία που οδήγησε στην προσβαλλόμενη απόφαση.
- 57 Όσον αφορά τη διαδικασία που οδήγησε στην απόφαση του τμήματος ανακοπών, ο παρών λόγος ακύρωσης διατυπώθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία.

- 58 Κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου όμως, απαγορεύεται κατά τη διάρκεια της δίκης η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.
- 59 Εν πάση περιπτώσει, κατά το άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, μόνον οι αποφάσεις που εκδίδουν τα τμήματα προσφυγών υπόκεινται σε προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στο πλαίσιο της προσφυγής αυτής, παραδεκτοί είναι μόνον οι ισχυρισμοί που στρέφονται κατά της απόφασης του τμήματος προσφυγών.
- 60 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακύρωσης που στηρίζεται στον ισχυρισμό περί παραβάσεως του άρθρου 73, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94 πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, καθόσον αφορά την απόφαση του τμήματος ανακοπών.
- 61 Όσον αφορά την προσβαλλόμενη απόφαση, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα βάλει στην πραγματικότητα κατά του ότι το τμήμα προσφυγών δεν ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών παρά τη διαδικαστική πλημμέλεια που ενέχει, κατά την προσφεύγουσα, η απόφαση αυτή, πρέπει να γίνει δεκτό ότι καλώς στη σκέψη 26 της προσβαλλόμενης απόφασης αναφέρεται ότι το ΓΕΕΑ, κατά την εξέταση του φακέλου της υπόθεσης, μπορεί να κάνει χρήση όλων των ενδείξεων που έχει παράσχει ένας διάδικος, χωρίς προηγουμένως να του δώσει τη δυνατότητα να λάβει θέση επ' αυτών. Εν πάση περιπτώσει, το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος ανακοπών για αυτόν και μόνο τον λόγο, χωρίς να υπάρχει καμία ουσιαστική παρανομία. Εξάλλου, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών με σκοπό κυρίως να αναπτύξει την άποψή της ως προς τη λυσιτέλεια των στοιχείων που είχε υποβάλει για να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος εν προκειμένω, πράγμα που σημαίνει ότι διατύπωσε την άποψή της επί του ζητήματος αυτού.

- 62 Όσον αφορά το δικαίωμα ακρόασης ενώπιον του ίδιου του τμήματος προσφυγών, υπενθυμίζεται ότι η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών εμπίπτει στη διαδικασία λήψης της απόφασης. Το δικαίωμα ακρόασης όμως καλύπτει όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία στα οποία βασίζεται η λήψη της απόφασης, αλλά δεν καλύπτει την τελική θέση την οποία προτίθεται να λάβει η διοίκηση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999, T-129/95, T-2/96 και T-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke και Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-17, σκέψη 231). Επιπλέον, όπως ήδη τονίστηκε, αφού τα επίμαχα έγγραφα προσκομίστηκαν ενώπιον του ΓΕΕΑ από την ίδια την προσφεύγουσα, η προσφεύγουσα είχε προφανώς τη δυνατότητα να λάβει θέση επ' αυτών και επί του ζητήματος της λυσιτέλειάς τους. Υπό τις συνθήκες αυτές, το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της σχετικά με την εκτίμηση των πραγματικών στοιχείων στα οποία το τμήμα αυτό είχε αποφασίσει να βασίσει την απόφασή του.
- 63 Για τους λόγους αυτούς, ο λόγος ακύρωσης που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι παραβιάστηκε το άρθρο 73, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94 πρέπει να απορριφθεί.

Επί της παραβίασεως της αρχής περί «συζητητικού συστήματος»

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 64 Κατά την προσφεύγουσα, η συνέπεια της αρχής περί διεξαγωγής της διαδικασίας με βάση το «συζητητικό σύστημα», την οποία προβλέπει το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, είναι ότι το τμήμα προσφυγών, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να αμφισβητήσει βασίμως, λαμβάνοντας υπόψη παρατηρήσεις της παρεμβαίνουσας ή αντιφατικές ενδείξεις απορρέουσες από τα διάφορα έγγραφα, την αξιοπιστία των ενδείξεων που παρείχε η υπεύθυνη δήλωση, κακώς αμφισβήτησε αυτεπαγγέλτως την ορθότητα των ενδείξεων και προσέδωσε στην υπεύθυνη δήλωση μειωμένη μόνο αποδεικτική αξία.

- 65 Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών κακώς δέχτηκε στην προκειμένη υπόθεση ότι δεν υπήρχε παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Το τμήμα προσφυγών δηλαδή δεν συνήγαγε καμία συνέπεια από το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα δεν αμφισβήτησε καθόλου τα στοιχεία που είχαν προσκομιστεί προς απόδειξη της χρήσης του σήματος. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι είχε γίνει σιωπηρά δεκτή η αποδεικτική δύναμη των στοιχείων αυτών από την άποψη της φύσης και του περιεχομένου τους, αφού η παρεμβαίνουσα περιόρισε τον κατάλογο των προϊόντων της και δεν αναφέρθηκε στη συνέχεια, ούτε κατά τη διαδικασία της προσφυγής, στο ζήτημα του κινδύνου σύγχυσης. Επομένως, δεν υπήρχε κανείς λόγος να αμφισβητηθούν η ακρίβεια και η αλήθεια των προσκομισθέντων εγγράφων. Κατά την προσφεύγουσα, δεν υπήρχε καμία νομική βάση προκειμένου το τμήμα ανακοπών, πρώτον, να δεχτεί αυτεπάγγελτα ότι είχαν υπάρξει αμφισβητήσεις σχετικά με τα έγγραφα αυτά, δεύτερον, να αμφισβητήσει την αξιοπιστία των ενδείξεων που παρείχε η υπεύθυνη δήλωση και, τρίτον, να τους προσδώσει μειωμένη αποδεικτική αξία. Το γεγονός αυτό και μόνο σημαίνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει ουσιώδη διαδικαστική πλημμέλεια.
- 66 Όσον αφορά το ζήτημα αν αποδείχθηκε η χρήση λόγω του ότι η παρεμβαίνουσα δεν την αμφισβήτησε μετά την κατάθεση από την προσφεύγουσα των σχετικών δικαιολογητικών εγγράφων, το ΓΕΕΑ εκθέτει ότι το Πρωτοδικείο έχει ήδη αποφανθεί επί του επιχειρήματος αυτού, και συγκεκριμένα με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 2002, T-232/00, *Chef Revival USA κατά ΓΕΕΑ — Massagué Marín (Chef)* (Συλλογή 2002, σ. II-2749). Κατά την απόφαση αυτή, από το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 συνάγεται ότι οι διάδικοι φέρουν το βάρος αποδείξεως των στοιχείων που επικαλούνται προς στήριξη των αιτημάτων τους. Η απόφαση αυτή δεν κάνει λόγο για εξαίρεση από την αρχή αυτή σε περίπτωση μη υπάρξεως αμφισβητήσεων.
- 67 Όσον αφορά το ζήτημα αν η μη ύπαρξη αντιδράσεων μπορούσε να θεωρηθεί ως σιωπηρή αποδοχή των πραγματικών περιστατικών, το ΓΕΕΑ τονίζει ότι ούτε ο κανονισμός 40/94 ούτε ο κανονισμός 2868/95 αναφέρουν ρητά καμία τέτοια αρχή. Αν ο αιτών δεν υποβάλλει καμία παρατήρηση, το ΓΕΕΑ μπορεί να αποφαινεται επί της ανακοπής με βάση τα αποδεικτικά στοιχεία που διαθέτει. Το ΓΕΕΑ εκθέτει επίσης ότι έχει στη διάθεσή του, ακόμη και την περίπτωση που ο αιτών την καταχώριση του σήματος δεν αντιδράσει στην άσκηση ανακοπής, την εν λόγω αίτηση καταχώρισης και επομένως διαθέτει, σε συνδυασμό με την ανακοπή, την αναγκαία βάση για να εκδώσει την απόφασή του.

- 68 Το ΓΕΕΑ προσθέτει ότι, κατά το άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, όταν ο αιτών την καταχώριση του σήματος ζητεί την προσκόμιση απόδειξης για τη χρήση του σήματος του ανακόπτοντος, η ανακοπή απορρίπτεται, εφόσον δεν προσκομιστεί η απόδειξη αυτή.
- 69 Τέλος, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα στοιχεία αυτά, το ΓΕΕΑ διευκρινίζει ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο περιορισμός του περιεχομένου της αίτησης καταχώρισης συνιστά σιωπηρή αναγνώριση δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Κατά το ΓΕΕΑ, ο περιορισμός αυτός είναι δυνατός οποτεδήποτε και δεν έχει καμία σχέση με τη διαδικασία της ανακοπής. Το συμπέρασμα που συνάγει συναφώς η προσφεύγουσα δεν είναι πειστικό.
- 70 Η παρεμβαίνουσα εκθέτει ότι, κατά το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, η εξέταση των πραγματικών περιστατικών από το ΓΕΕΑ περιορίζεται στα επιχειρήματα που έχουν προβάλει οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα. Επομένως η ανακοπή δεν επιτρέπεται να απορρίπτεται για τον λόγο και μόνο ότι ο ανακόπτων δεν απέδειξε την πραγματική και ουσιαστική χρήση του σήματος, εφόσον ο αιτών την καταχώριση δεν αμφισβήτησε τη χρήση του σήματος επί της οποίας βασίζεται η ανακοπή. Αν όμως, κατά την παρεμβαίνουσα πάντα, η χρήση του σήματος επί της οποίας βασίζεται η ανακοπή αμφισβητηθεί οποτεδήποτε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, η αμφισβήτηση ισχύει για ολόκληρη τη διαδικασία, ακόμη και για την ενδεχόμενη διαδικασία προσφυγής. Κατά συνέπεια, δεν χρειάζεται να επαναληφθεί η αμφισβήτηση, η οποία παύει να παράγει αποτελέσματα μόνο αν ο αιτών την καταχώριση του σήματος παραιτηθεί ρητά από αυτή ή αναγνωρίσει ρητά την πραγματική και ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος, πράγμα που δεν συνέβη εν προκειμένω.
- 71 Η παρεμβαίνουσα προσθέτει ότι κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών υπέβαλε παρατηρήσεις σχετικά με τη μη χρησιμοποίηση του σήματος. Το γεγονός ότι κατά τη διαδικασία της ανακοπής πρόβαλε μόνο το επιχείρημα σχετικά με τον κίνδυνο σύγχυσης των σημάτων δεν σημαίνει ότι παραιτήθηκε από τον ισχυρισμό περί μη υπάρξεως πραγματικής και ουσιαστικής χρήσης. Η παραίτηση δεν θα μπορούσε να γίνει παρά μόνο ρητά, πράγμα που δεν συνέβη εν προκειμένω.

- 72 Όσον αφορά τον περιορισμό του καταλόγου των προϊόντων που αφορούσε η αίτηση καταχώρισης, η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι ο περιορισμός αυτός δεν σημαίνει ότι παραιτήθηκε σιωπηρά από την αμφισβήτηση της χρήσης του σήματος. Η παραίτηση δεν θα μπορούσε να γίνει παρά μόνο με ρητή δήλωση προς το ΓΕΕΑ. Η παρεμβαίνουσα προσθέτει ότι ο περιορισμός του καταλόγου των προϊόντων και υπηρεσιών αφορούσε άλλα πραγματικά περιστατικά και είχε ως αποτέλεσμα να κινηθούν άλλες διαδικασίες ανακοπής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 73 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, προβάλλοντας τον λόγο ακύρωσης που βασίζεται στον ισχυρισμό ότι παραβιάστηκε η αρχή περί του «συζητητικού συστήματος», ισχυρίζεται ουσιαστικά ότι υπάρχει παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94.
- 74 Κατά τη διάταξη αυτή, «σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα». Ο όρος «αιτήματα» καλύπτει, στην προκειμένη περίπτωση, την αίτηση για την καταχώριση του σήματος και το αίτημα της ανακοπής που ασκήθηκε σχετικά με την καταχώριση αυτή. Ο όρος «επιχειρήματα» καλύπτει τα νομικά και πραγματικά στοιχεία που εξέθεσαν οι διάδικοι προς στήριξη των αιτημάτων τους.
- 75 Στην προκειμένη περίπτωση, το ΓΕΕΑ είχε επομένως να εξετάσει δύο «αιτήματα», κατά την έννοια του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Με το πρώτο, το οποίο υπέβαλε η παρεμβαίνουσα, ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος Salvita. Με το δεύτερο (δηλαδή την ανακοπή), το οποίο υπέβαλε η προσφεύγουσα, επιδιώχθηκε η ματαίωση της καταχώρισης λόγω της ύπαρξης του προγενέστερου σήματος SOLEVITA. Τα δύο αυτά αιτήματα στηρίζονταν στα επιχειρήματα που είχαν προβάλει οι διάδικοι.

- 76 Συναφώς υπενθυμίζεται ότι, μολονότι η διατύπωση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 στη γαλλική ή στην ελληνική γλώσσα δεν αναφέρει ρητά την προσκόμιση των αποδεικτικών στοιχείων από τους διαδίκους, προκύπτει πάντως από τη διάταξη αυτή ότι οι διάδικοι φέρουν επίσης το βάρος προσκομίσεως των αποδεικτικών στοιχείων προς στήριξη των αιτημάτων τους. Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής επιβεβαιώνεται από την ανάλυση των άλλων γλωσσικών αποδόσεων της ίδιας διάταξης, και συγκεκριμένα της αγγλικής, που αναφέρει «the facts, evidence and arguments provided by the parties», της γερμανικής, που αναφέρει «das Vorbringen [...] der Beteiligten», και της ιταλικής, που αναφέρεται στα «fatti, prove ed argomenti addotti [...] dalle parti».
- 77 Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, μετά από αίτηση του αιτούντος την καταχώριση του σήματος, ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου σήματος οφείλει να αποδείξει ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του εν λόγω σήματος ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση του. Η υποβολή επομένως της αίτησης αυτής από τον αιτούντα την καταχώριση έχει ως αποτέλεσμα ότι ο ανακόπτων φέρει το βάρος της απόδειξης της ουσιαστικής χρήσης (ή της συνδρομής εύλογης αιτίας για τη μη χρήση), σε περίπτωση δε που δεν το αποδείξει η ανακοπή του απορρίπτεται. Για να επέλθει το αποτέλεσμα αυτό, η αίτηση πρέπει να υποβληθεί ρητά και έγκαιρα ενώπιον του ΓΕΕΑ. Κατά συνέπεια, η κύρωση για τη μη απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης δεν μπορεί να συνίσταται σε απόρριψη της ανακοπής παρά μόνο στην περίπτωση που ο αιτών την καταχώριση του σήματος απαίτησε την απόδειξη αυτή ρητά και έγκαιρα ενώπιον του ΓΕΕΑ [απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 2004, T-183/02 και T-184/02, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ — González Cabello και Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), Συλλογή 2004, σ. II-965, σκέψεις 38 και 39].
- 78 Εν προκειμένω η παρεμβαίνουσα ζήτησε από την προσφεύγουσα στις 27 Οκτωβρίου 1999 να προσκομίσει την απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματός της, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94. Δεν αμφισβητείται ότι η αίτηση αυτή διατυπώθηκε ρητά και έγκαιρα. Επομένως, το αποτέλεσμά της ήταν ότι η προσφεύγουσα είχε το βάρος να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματος.
- 79 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δεδομένο ότι η παρεμβαίνουσα δεν απέσυρε την αίτηση καταχώρισης του σήματος Salvita και ότι η προσφεύγουσα, η οποία έφερε το βάρος της απόδειξης της ουσιαστικής χρήσης του σήματος, δεν προσκόμισε εν προκειμένω

την απόδειξη αυτή, επιβάλλεται η συναγωγή του συμπεράσματος ότι καλώς το ΓΕΕΑ απέρριψε το αίτημα της ανακοπής, έστω μάλιστα και αν η παρεμβαίνουσα δεν αμφισβήτησε τα στοιχεία που είχε προβάλει η προσφεύγουσα υπέρ της ανακοπής της.

- 80 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η παρεμβαίνουσα περιόρισε τον κατάλογο των προϊόντων τα οποία αφορούσε η αίτηση καταχώρισης και ότι επομένως θεώρησε σιωπηρά ότι είχε αποδειχτεί η ουσιαστική χρήση του σήματος, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η παρεμβαίνουσα ζήτησε τον περιορισμό μόνο του καταλόγου των προϊόντων που περιλαμβάνονταν στην κλάση 5 της αίτησης κοινοτικού σήματος. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι η ανακοπή της προσφεύγουσας αφορούσε μόνο προϊόντα που περιλαμβάνονταν στις κλάσεις 29, 30 και 32 της αίτησης κοινοτικού σήματος. Επομένως, ο περιορισμός του καταλόγου των προϊόντων τα οποία αφορούσε η καταχώριση εν προκειμένω δεν επηρεάζει την ανακοπή της προσφεύγουσας. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται να υπενθυμιστεί ότι η προσφεύγουσα έφερε το βάρος να αποδείξει ότι το εν λόγω σήμα είχε χρησιμοποιηθεί ουσιαστικά. Αφού δεν προσκομίστηκε η απόδειξη αυτή και αφού η παρεμβαίνουσα δεν απέσυρε την αίτηση καταχώρισης κοινοτικού σήματος, το ΓΕΕΑ καλώς απέρριψε την ανακοπή της προσφεύγουσας.

- 81 Κατόπιν των ανωτέρω, ο λόγος ακύρωσης που στηρίζεται στον ισχυρισμό περί παραβάσεως του άρθρου 74, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 40/94 πρέπει να απορριφθεί και, επομένως, πρέπει επίσης να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 82 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Βηλαράς

Dehousse

Šváby

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουνίου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

M. Βηλαράς